

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **H. K.**, narozený dne X,
státní příslušnost: Ukrajina,
hlášeným pobytem X,

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-43335-19/DP-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. 8. 2025, č. j. OAM-43335-19/DP-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 25.471,50 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce pobýval v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s dobou platnosti od 17. 7. 2023 do 18. 11. 2024. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti tohoto povolení ze dne 15. 10. 2024 však žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 21. 8. 2025, čj. OAM-43335-19/DP-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Obsah žaloby

2. V žalobě žalobce v zásadě namítl dva okruhy námitek. V prvním okruhu námitek žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalobce po 5 letech pobytu v ČR má již omezené alternativní možnosti řešení své pobytové situace v ČR. V blízké době mohl žádat o vydání povolení k trvalému pobytu, ocitl se však v nejisté pobytové situaci a podrobně v žalobě popsal, proč pravděpodobně nedosáhne na povolení k pobytu za účelem strpění a za účelem dočasné ochrany. Žalovaný taktéž dle žalobce rezignoval na zjištění rodinné situace žalobce. Jak pro manželku, tak pro syny žalobce je jeho nepřetržitá přítomnost v ČR nezbytná a nepostradatelná. Faktické důsledky jeho vycestování do vlasti jsou naopak pro něj a jeho rodinu nepředstavitelné. Jediná skutečnost, pro kterou nebylo žalobci prodlouženo povolení k pobytu, byla jeho trestná činnost, pro kterou byl odsouzen k peněžitému trestu a podmíněnému trestu odnětí svobody. Peněžitý trest žalobce obratem uhradil, tudíž jej vykonal. Žalovaný v rámci posuzování přiměřenosti svého rozhodnutí se však nezabýval povahou a závažností trestného činu ani uloženým trestem. Žalobce k tomu odkázal na čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES, a dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 20. 2. 2020, čj. 1 Azs 27/2020-39, a ze dne 25. 1. 2023, čj. 2 Azs 179/2022-28, z nichž rozsáhle citoval.
3. Ve druhém okruhu námitek pak žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva žalobce na respektování jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 10 odst. 2 Listiny, zejména nezohlednil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, druh a výši uloženého trestu a možnost brzkého zhlazení jediného odsouzení žalobce na straně jedné a faktické závažné důsledky neprodloužení pobytového oprávnění pro další život celé jeho rodiny na straně druhé, proto považoval napadené rozhodnutí též za nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm a) soudního řádu správního. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, čj. 4 Azs 382/2021-61, z něhož také rozsáhle citoval.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému řízení.
5. Usnesením ze dne 1. 10. 2025, čj. 1 A 35/2025-23, které nabylo právní moci dne 2. 10. 2025, soud vyhověl návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný namítl, že žalobou nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
7. K námitkám uvedl, že žalobce sice vykonal uložený peněžitý trest, podmíněný trest odnětí svobody však nikoliv, proto nemohlo být jeho odsouzení ještě zhlazeno. Připomněl, že rozhoduje podle stavu ke dni napadeného rozhodnutí. Na žalobce je nadále nutno pohlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá, a proto důvod pro zamítnutí jeho žádosti podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepochybně nadále trvá.

Připomněl, že k naplnění tohoto důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dojde už jen tím, že je žadatel o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Dále přiměřeně odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015-47, podle kterého povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli. Odsouzení žalobce dosud nebylo zahlazeno, proto byl žalovaný k němu povinen přihlížet z úřední povinnosti a neměl žádný prostor pro správní uvážení, ledaže by jeho postup byl v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně závazkem státu zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života žalobce dle čl. 8 Úmluvy. Žalobce však žádný takový zásah v průběhu správního řízení netvrdil, k podkladům pro rozhodnutí se ve stanovené ani v posléze uplynulé době nijak nevyjádřil, své stanovisko žalovanému zaslal až 4 dny po vydání napadeného rozhodnutí, k němuž žalovaný nebyl povinen jakkoliv přihlížet. K tomu žalovaný shrnul, jakým způsobem se přes uvedené skutečnosti s rodinným a soukromým životem žalobce vypořádal, a které skutečnosti zohlednil. Členové rodiny žalobce (manželka a jeho dva zletilí synové), kteří žijí v ČR, zde pobývají na základě samostatných a na sobě nezávislých pobytových titulech.

8. Žalobce s ohledem na současnou situaci na Ukrajině může požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, nebo v případě, že je přesvědčen, že mu ve vlasti hrozí újma, má možnost požádat o mezinárodní ochranu podle příslušného zákona.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
11. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny uděleného podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s dobou platnosti od 17. 7. 2023 do 18. 11. 2024. Dne 15. 10. 2024 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení.
12. Z výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 12. 1. 2025 vyplynul jeden záznam, a sice odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 1. 2024, čj. 2 T 144/2023, který nabyl právní moci dne 7. 3. 2024, za přečin podle § 216 odst. 2 a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku (legalizace výnosů z trestné činnosti) k podmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 1 roku se zkušební dobou na 3 roky (do 7. 3. 2027), a k peněžitému trestu ve výši 50.000 Kč (zapláceno dne 28. 6. 2024).
13. Výzvou ze dne 6. 6. 2025, čj. OAM-43335-17/DP-2024, byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, tuto výzvu obdržel prostřednictvím svého zástupce dne 10. 6. 2025. Z protokolu o seznámení se s podklady ze dne 18. 6. 2025 vyplynulo, že se jej účastnil zmocněnec žalobce, s podklady se seznámit chtěl a požádal o možnost vyjádřit se k nim písemně, k čemuž mu byla stanovena lhůta 30 dnů.
14. Dne 21. 8. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítl (viz výše bod 1.). Ve správním spisu je též založeno vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí ze dne 18. 8. 2025, doručené žalovanému dne 25. 8. 2025, tj. po vydání napadeného rozhodnutí.

15. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že při zkoumání žádosti žalobce vyšel ze záznamu v jeho trestním rejstříku, kde figuruje jeden záznam – odsouzení za spáchání trestného činu podle § 216 odst. 2 alinea 1, odstavec 3 písm. a) a b) zákona č. 40/2009 Sb., jehož přesnou skutkovou podstatu citoval a dále shrnul okolnosti trestného činu žalobce, kdy žalobce si byl vědom, že finanční prostředky, o které v uvedené věci šlo (odčerpané finanční prostředky v celkové výši 216.000 Kč a vybraná hotovost ve výši 98.000 Kč), mohou pocházet z trestné činnosti (neoprávněného vylákání údajů k bankovním účtům), navzdory čemuž s nimi činil opakované platební transakce a vybranou hotovost předal zcela cizí osobě, takže byl se skutečností, že tím ztěžuje zjištění skutečného původu finančních prostředků, i srozuměn. Z uvedeného plyne, že vytýkaný trestný čin je trestným činem úmyslným. Takto zjištěný stav věci odpovídá dle žalovaného důvodům podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný dále upozornil, že zákon o pobytu cizinců mu v těchto případech neukládá výslovnou povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, k čemuž odkázal na judikaturu NSS (sp. zn. 6 Azs 315/2017), na druhou stranu uznal svou povinnost rozhodnutí nevydat, pokud by porušovalo závazky vyplývající z mezinárodního práva. V daném případě přichází v úvahu pouze závazek na respektování soukromého a rodinného života žalobce podle čl. 8 Úmluvy. Proto se žalovaný z opatrnosti vyjádřil též k možnému zásahu do tohoto práva žalobce na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Zohlednil přitom především závažnost prohrěšku žalobce proti právnímu řádu ČR a okolnosti jeho rodinného života, kdy zjistil, že rodinní příslušníci žalobce – jeho manželka a dva zletilí synové, všichni státní příslušníci Ukrajiny, jsou samostatné a na žalobci nezávislé osoby, které si na území ČR realizují své samostatné pobytové tituly. Jiné rodinné vazby v ČR žalovaný nezjistil a žalobce netvrdil. Rodiče žalobce žijí v zemi původu žalobce, žalobce není výdělečně činný, neboť jeho živnostenské oprávnění mu v roce 2025 zaniklo, žalovaný proto shrnul, že jeho rodina není na žalobci ekonomicky ani pobytově závislá. Nebyla tak zjištěna skutečnost odůvodňující závěr, že by vydání rozhodnutí mělo být nepřiměřené vzhledem k rodinnému životu žalobce. Takový závěr neodůvodňovala ani pobytová historie žalobce, neboť na území ČR pobýval teprve od prosince 2021, přesto již za tuto krátkou dobu byl odsouzen za úmyslný trestný čin. Žalovaný též upozornil, že žalobce v průběhu správního řízení žádný nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života nenamítal ani neprokázal. Pokud by žalobce nebyl pravomocně odsouzen, nebyl by ani splněn důvod pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) žalovaný uzavřel, že dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený a v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
16. Na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný též uvedl, proč se domnívá, že zamítnutí žádosti žalobce nebude v rozporu se směrnicí Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, podle které má mimo jiné povinnost zkoumat, zda trestný čin, který žalobce spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytní vyloučit jeho pobyt na území. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce se dopustil úmyslného trestného činu kvalifikovaného jako zločin, jehož závažnost je vysoká.
17. O věci soud rozhodl při ústním jednání za podmínek § 49 s. ř. s., konaném dne 1. 12. 2025, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval.

18. Na ústním jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích a procesních návrzích a odkázali na obsah svých podání založených ve spisu. Zástupce žalobce zdůraznil, že v případě odsouzení žalobce se jednalo o ojedinělý exces z jeho řádného života, méně závažnou trestnou činnost a žalovaný byl povinen vykládat zákon eurokonformně, zejména pokud jde o přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce. Žalobce dále prostřednictvím svého zástupce soudu předložil dva články ze dne 26. 11. 2025 a 1. 12. 2025 k provedení důkazu, že legalizace výnosů z trestné činnosti páchají pachatelé pomocí tzv. bílých koní a žalobce byl jedním z nich, kdy se stal nevědomky pouze pomocníkem skutečných pachatelů v jakési zvláštní formě součinnosti. Zároveň tato skutečnost prokazuje, že žalobce není nijak kovaným kriminálním. Dále žalobce upozornil, že žalovaný nesprávně odkazuje na to, že žalobce může žádat o vízum pro strpění, neboť žalovaný v obdobných případech tato víza nepřiznává. K tomu žalobce předložil 2 anonymní rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, které to mají prokazovat a navrhl jejich provedení.
19. Žalovaný k tvrzením žalobce na jednání soudu zdůraznil, že absence podmínky trestní zachovalosti žalobce stále trvá, neboť žalobce uložený trest dosud nevykonal. Žalovaný přitom vycházel z Rejstříku trestů, v němž je uvedeno, že uplynutí doby uložení podmíněného trestu nastane až v roce 2027. Současně nesouhlasil s bagatelizací trestné činnosti žalobcem, nebyl žádnou obětí a v ČR působí gangy převážně z Ukrajiny, přestože je ČR podporuje. Žalovaný taktéž uvedl, že pokud je mu známo, žalobce nepodal žádost o vízum na strpění, výsledek takového řízení přitom nelze předjímat, nepožádal ani o azyl. Upozornil na 3 rozsudky zdejšího soudu, kdy zdejší soud rozhodl v obdobných případech o zamítnutí žaloby (sp. zn. 21 A 6/2025, 19 A 12/2025 a 20 A 22/2025).
20. Žalobce uvedl, že žalovaný nic neříká k tomu, proč je žalobce považován za závažnou hrozbu do budoucna; sice tvrdí, že vše posoudil správně, na druhé straně však v rozporu s tím uvádí, že nemohl udělat nic jinak, neboť žalobce měl záznam v Rejstříku trestů. Žalovaný se proti tomu ohradil s tvrzením, že NSS se touto situací dosud nezabýval. Test proporcionality žalovaný provedl na rámec, navíc žalobce měl možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, tohoto svého práva ovšem nevyužil. Žalobce na to reagoval tvrzením, že žalovaný měl test proporcionality provádět ze své úřední činnosti, aniž by to žalobce namítal, neboť tato povinnost mu plyne přímo ze směrnice.
21. Soud návrhy důkazů zamítl pro nadbytečnost s ohledem na obsah správního spisu a předmět řízení. Anonymní rozhodnutí předložená žalobcem se navíc dle předběžného seznámení se soudem s jejich obsahem týkala drogové činnosti, a tedy mnohem společensky závažnější trestné činnosti, a proto je soud považoval za nesrovnatelná s věcí žalobce i ve vztahu k prokazované skutečnosti. Žalobce v reakci na to upozornil na rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, z něhož žalobce dovodil nesprávně provedený test proporcionality v jeho věci, neboť došlo k silnému nadhodnocení zájmů státu.
22. Žaloba je důvodná.
23. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
24. Podle § 44a odst. 4 poslední věty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění účinném do 2. 9. 2025, které je použitelné na věc žalobce (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [p]latnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).

25. Podle § 46a odst. 1 věty druhé téhož zákona [m]inisterstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
26. Podle § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
- (3) Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
27. Podle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003, o právu na sloučení rodiny (dále „směrnice o právu na sloučení rodiny“) [č]lenské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.
- Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí.
28. K prvnímu okruhu námitek soud předně uvádí, že není pochyb o tom, že žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí, ani do doby vydání tohoto rozsudku, ještě nemohl mít své trestní odsouzení zahlazeno, neboť neuplynula doba jeho podmíněného odsouzení, to nastane nejdříve dne 7. 3. 2027. Tato skutečnost je tak pro danou věc zásadní a další polemiky žalobce o tom, že snad očekával, že v blízké době dosáhne na status trvalého pobytu po 5 letech pobytu na území jsou zcela bezpředmětné. Není ani pochyb, že v daném případě se žalobce dopustil tzv. zločinu, tj. společensky závažnějšího trestného činu, nikoliv přečinu, jak tvrdí žalobce.
29. Soud však dal zapravdu žalobci v tom, že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné v otázce, zda žalobce představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti, resp. zda jím spáchaný trestný čin dosahuje takový stupeň závažnosti či má takovou povahu, že je nutné vyloučit jeho pobyt na území. K tomu lze odkázat zejména na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 12. 12. 2019 ve spojených věcech C-381/18 a C-382/18, G.S. a V.G., na který navazuje judikatura NSS, především rozsudky NSS ze dne 20. 2. 2020. čj. 1 Azs 27/2020-39, či ze dne 25. 1. 2023, čj. 2 Azs 179/2022-28, na které ostatně masivně odkazoval žalobce v žalobě (obdobně viz též odbornou literaturu, např. Pořízek, P.: *Pokus o škálu výhrad veřejného pořádku v cizineckých a azylových věcech aneb není výhrada jako výhrada*. In: Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2020/2021. Kancelář veřejného ochránce práv, Brno 2022, str. 104–105). K tomu lze nad rámec nezbytně nutného odkázat též na odůvodnění pozměňovacího návrhu k návrhu zákona č. 314/2015 Sb., kterým byla dotčena druhá věta vložena do § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož: „[s] ohledem na současnou situaci je třeba mít dostatečně účinné nástroje, jak se vypořádat s cizinci žijícími v ČR, kteří nebudou respektovat české zákony a v ČR páchají a budou páchat závažnou trestnou činnost, či závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Cílem není postihovat všechny

cizince, ale jen ty, kteří nehodlají respektovat zákony České republiky.“ (zvýraznění podtržením doplnil zdejší soud).

30. Rozsudek SDEU ve věcech *G.S. a V.G.* SDEU vyložil shora citovaný čl. 6 odst. 2 směrnice o právu na sloučení rodiny v bodech 62 až 70 takto (zvýraznění podtržením doplnil zdejší soud):

*Vzhledem k tomu, že povolení sloučení rodiny je obecným pravidlem, musí být čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 za těchto podmínek vykládán restriktivně a rozhodovací prostor, jež přiznává členským státům, nemůže být těmito státy užíván takovým způsobem, který by ohrožoval cíl této směrnice a její užitečný účinek (obdobně viz rozsudky ze dne 9. července 2015, *K a A*, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 50, a ze dne 7. listopadu 2018, *C a A*, C-257/17, EU:C:2018:876, bod 51).*

S ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 56 až 59 tohoto rozsudku přesto z volby učiněné unijním normotvůrcem vyplývá, že toto omezení rozhodovacího prostoru členských států nemůže znamenat, že by bylo vyloučeno, aby příslušné orgány použily čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 pouze s poukazem na okolnost, že dotyčná osoba byla odsouzena za spáchání trestného činu, aniž by musely prokázat, že osobní chování této osoby představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu.

*V souladu se zásadou proporcionality, která je jednou z obecných zásad unijního práva, však vnitrostátní praxe uplatňování těchto ustanovení nesmí zejména překračovat meze toho, co je nezbytné pro zaručení veřejného pořádku (obdobně viz rozsudek ze dne 9. července 2015, *K a A*, C-153/14, EU:C:2015:453, bod 51).*

Z toho vyplývá, že příslušné orgány nemohou mít automaticky za to, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86, na základě pouhé skutečnosti, že byl jakkoli odsouzen v trestním řízení.

Tyto orgány tak mohou prokázat, že státní příslušník třetí země představuje hrozbu pro veřejný pořádek, pouhým poukazem na okolnost, že byl tento státní příslušník odsouzen za spáchání trestného činu, pouze pokud má tento trestný čin takový stupeň závažnosti či takovou povahu, že je nutné vyloučit pobyt tohoto státního příslušníka na území dotyčného členského státu.

Tento závěr je ostatně podpořen jak odkazem na „odsouzení za spáchání závažného trestného činu“ v bodě 14 odůvodnění směrnice 2003/86, tak – pokud jde specificky o odnětí povolení k pobytu nebo zamítnutí prodloužení jeho doby platnosti – požadavkem uloženým v čl. 6 odst. 2 druhém pododstavci této směrnice, totiž vzít v úvahu závažnost nebo druh protiprávního jednání, jehož se daná osoba dopustila.

*Kromě toho před přijetím zamítavého rozhodnutí na základě článku 6 uvedené směrnice musí příslušné orgány provést v souladu s článkem 17 též směrnice individuální posouzení situace dotyčné osoby s tím, že náležitě zohlední povahu a pevnost rodinných vztahů této osoby, délku jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. března 2019, *E.*, C-635/17, EU:C:2019:192, bod 58 a citovaná judikatura).*

S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a druhou otázku ve věci C-381/18 a na druhou a třetí otázku ve věci C-382/18 odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 2003/86 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní praxi, podle níž mohou příslušné orgány z důvodů veřejného pořádku zamítnout žádost o vstup a pobyt podanou na základě této směrnice z důvodu odsouzení v trestním řízení během předchozího pobytu na území dotyčného členského státu a odejmout povolení k pobytu udělené na základě uvedené směrnice nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti, jestliže byl žadateli uložen dostatečně vysoký trest ve vztahu k délce pobytu, za předpokladu, že se tato praxe uplatní jen tehdy, jestliže je trestný čin, za nějž byl uložen trest v trestním řízení, dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit pobyt tohoto žadatele, a tyto orgány provedou individuální posouzení podle článku 17 téže směrnice, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

31. Soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto chybělo podrobnější posouzení, proč žalobce představuje takovou hrozbu, a to i do budoucna, a i s ohledem na druh dosavadního povolení k pobytu, čímž se jeho věc liší od žalovaným předložených rozsudků zdejšího soudu při jednání (viz bod 19. shora). Sám žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce uloženou podmínku „zatím plní“. V této věci šlo o majetkový trestný čin, byť kvalifikovaný jako zločin, nebylo však dostatečně vysvětleno, proč je nutné vyloučit pobyt žalobce na území právě s ohledem na výše citované závěry judikatury. Z těchto důvodů soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s.
32. Ke druhému okruhu námitek nedostatečného vypořádání přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí, že žalovaný se touto otázkou velmi pečlivě a podrobně zabýval z opatrnosti na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. S odkazem na dřívější judikaturu NSS především uvedl, že neměl povinnost se touto otázkou dopodrobna zabývat, neboť zákon mu takovou povinnost výslovně nestanovil, nicméně reflektoval i názor pozdější judikatury, že v určitých případech je třeba se v cizineckých věcech touto otázkou zabývat z hlediska plnění závazků vyplývajících ČR z mezinárodního práva.
33. K tomu soud uvádí, že se ztotožnil s názorem žalobce, že žalovaný měl povinnost zabývat se dopady napadeného rozhodnutí podle kritérií v § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. ve smyslu čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti lze odkázat na závěry judikatury NSS, např. na rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, či ze dne 23. 10. 2023, čj. 10 Azs 234/2023-51, a tam citovanou judikaturu. Soud však provedené hodnocení žalovaného neposuzoval, neboť s ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí zrušil pro částečnou nepřezkoumatelnost v otázce, která má vliv na konečný závěr o tom, zda žalobce splňuje podmínky pro prodloužení požadovaného povolení k pobytu, či nikoliv, považoval takové posouzení za daných okolností za předčasné.

V. Závěr a náklady řízení

34. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů na základě § 78 odst. 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v částečné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný doplní ve světle odkazované relevantní judikatury NSS a SDEU odůvodnění o plně přezkoumatelnou úvahu v otázce, zda v případě žalobce šlo o trestný čin dostatečně závažný na to, aby bylo nezbytné vyloučit další pobyt žalobce na území do budoucna, a to s ohledem na druh dosavadního povolení k pobytu (za účelem sloučení rodiny). Od výsledku tohoto

posouzení se pak bude odvíjet i přezkoumatelná úvaha o dopadech rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Náklady řízení žalobce, který měl ve věci plný úspěch, spočívaly v nákladech na soudní poplatky a na právní zastoupení žalobce advokátem. Žalobce zaplatil soudní poplatky v celkové výši 4.000 Kč (za podání žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby). Zástupce žalobce v řízení učinil celkem 3,5 úkonů právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) - převzetí a příprava právního zastoupení, podání žaloby a podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě společně se žalobou, kdy podání takového návrhu odpovídá 0,5 sazby za jeden úkon právní služby, a účast na ústním jednání dne 1. 12. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) a odst. 2 písm. a) *per analogiam* advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí činí 4.620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025], celkem 16.170 Kč (3,5 x 4.620), k čemuž je nutno dále přičíst náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 450 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 1.575 Kč (3,5 x 450). Zástupce žalobce dále soudu doložil, že je plátcem DPH, proto soud tuto odměnu a náhradu hotových výdajů zvýšil o 21 %, tedy o částku 3.726,50 Kč [0,21 x (16.170 + 1.575)]. Žalovaný je tak povinen žalobci prostřednictvím jeho zástupce zaplatit náhradu nákladů řízení v celkové částce 25.471,50 Kč (4.000 + 16.170 + 1.575 + 3.726,50) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 1. prosince 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně